

[Thestrup.]

kommet offentligt frem, thi det kaster en mistanke på retsudvalget om at have brudt sit løfte til ministeren og dermed en skygge, om jeg så må sige, over folketinget.

Derimod synes jeg nok, at det, der skildres i rapporten, er af en sådan art, at offentligheden har krav på at kende i alt fald en del deraf. Jeg kan dele ministerens beklagelse af, at sager, der vedrører afdøde personer, og sager, der ligger langt tilbage i tiden, er kommet med. Jeg er også enig med ministeren i, at sager, der ikke har kunnet gennemføres til dom, heller ikke burde være taget med.

Derimod er min forargelse over, at personer, der vitterlig har sat bedragerne i stand til at begå deres bedragerier, er blevet nævnt offentligt, mindre. De vil i vidt omfang være nævnt i domme, der jo er offentlige. Det er rigtigt, som ministeren har sagt det, at vi har loven om privatlivets fred. Jeg har selv været meget aktiv for at få denne lov gennemført, men jeg har egentlig ikke tænkt mig, at den skulle være til hinder for, at man fremdrog forhold, som klart er groft samfundsskadelige, og jeg mener i og for sig også, at der i alt fald forudsætningsvis i denne lov er en tanke om, at groft samfundsskadelige forhold har man lov til at fremdrage. Jeg henviser til slutningsordene i § 264 B „medmindre de har handlet i berettiget varetagelse af åbenbar almen interesse“.

Jeg ville således have fundet det mere rigtigt, om retsudvalget og ministeren var blevet enige om en offentliggørelse med de undtagelser, jeg har nævnt, nemlig de afdøde, de meget gamle sager og de sager, der ikke er bevist. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er fremkommet nogle nye tanker om, hvor langt grundlovens bestemmelse om ytringsfriheden bør gå. Universitetsadjunkt Peter Germer, Århus, har i sin doktorafhandling „Ytringsfrihedens væsen“ kritiseret de snævre grænser, vi med vore love sætter for ytringsfriheden. Jeg vil gerne oplæse et ganske lille stykke, slutningsordene i hans bog. Han skriver her:

„En række af straffelovens bestemmelser krænker princippet om uindskrænket ytringsfrihed vedrørende offentlige anliggender. Hvis den forfatningsretlige teori om ytringsfrihedens væsensindhold godta-

ges, kan dette afhjælpes ved, at de grundlovsstridige straffebestemmelser undergives en indskrænkende fortolkning, når de søges anvendt over for ytringer om offentlige anliggender. På grund af afskrækkelsesvirkningen ville det bedste dog være, at straffeloven blev underkastet en grundig revision. Men de resultater, som lovgivningsmagten ved en sådan revision måtte komme frem til, kunne naturligvis aldrig blive en autoritativ udlægning af grundlovens ytringsfrihedsgarantier. Århundreders erfaring belærer os om, at der altid er fare for, at statsmagten vil begå overgreb, og det er disse overgreb, som ytringsfriheden og de andre klassiske frihedsrettigheder skal beskytte imod. Hvis domstolene og den juridiske teori kun benytter den forfatningsretlige argumentation til at give alle myndighedshandlinger et skær af legitimitet, er beskyttelsen illusorisk.“

Om rapportens indhold og opbygning har jeg ikke bemærkninger at gøre til det, ministeren har sagt. Den er begrænset til en snæver kreds af personer, og jeg vil tro, at retsudvalget også kun har interesse i at gøre sig bekendt med dommene i sagerne om Boss of Scandinavia og måske andre sager, der har lighedspunkter med de her omhandlede.

Det mest interessante i ministerens redegørelse er naturligvis de slutninger, der drages af rapporten. Jeg kan ganske tilslutte mig ministerens skildring af de to kredse af personer, som sagen drejer sig om.

Den ene er en kreds af professionelle forbrydere, professionelle bedragerer. De handlinger, de begår, er efter nugældende ret strafbare. En gang imellem er der vel en eller anden disposition fra deres side, der ikke falder ind under det strafbares område, og navnlig kniber det i en del tilfælde med beviset for strafbarheden, men i disse tilfælde skyldes det ofte mangelen på fornøden politiindsats. Der kan være visse lovbestemmelser, der skal strammes for at kunne bekæmpe denne kreds' bedragerier, og navnlig er en styrkelse af politiet nødvendig for at holde den nede.

Men det er den anden gruppe, der er den farlige. Den anden gruppe finansierer dispositionerne og opnår derved en betydelig del af gevinsten, siger ministeren, og det kan